

χοντα τὸ ἔξωτερόν. Ἄλλ' ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός της, ὁ τρόμος της, ὅταν θελήσασα νὰ πληρώσῃ ἕνα ἔμπορον, ματαιῶς ἐζήτησε τὸ πολυτίμον κιβώτιόν της; ἢ σύγχρονος μὲ τὴν παράλογον ἀπουσίαν μου ἔλλειψίς μου, ἔβλεν ἀλανθαστως τὸν αἰνίγμα; τότε ἀμέσως ἔπεσεν εἰς λειπροθυμίαν, μείνασα ἀρκετὰς ὥρας μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου· συνελθοῦσα δὲ μετὰ καιρὸν, βοήθηα τῆς Κυρίας Βικτόλδου, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Λαβασσέτου, ἐμέμθη μετ' ἀγανακτήσεως τὴν πρὸς τὴν χαρτοφορίαν κλισίαν μου, καὶ διηγήθη τὴν νέαν ἀχαριστίαν μου, ἀποδοῦσα εἰς ἐντελῆ ὑποκρισίαν τὰ δείγματα τῆς μετανοίας, τοὺς ὀρκους μου, τὰς υποσχέσεις μου, τὰ χαιδεύματά μου, τὰ ὅποια μεταχειρίσθη πρὶν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κακούργηματος. Ἄλλ' ἔχω μάρτυρα τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀναγνώστην δι' ἃς χωρὶς τῆς παρακινήσεως τοῦ μιαιροῦ Βυριβιῶνῃ δὲν ἤθελα πράξει τὸ νέον ἀμάρτημα, καὶ ὅτι τὰ δείγματα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός μου, ἦσαν τόσον ἡδονικὰ δι' ἐμὲ ὅσον ἦσαν καὶ εἰλικρινῆ. Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι τοῦ ἐνόχου ἡ τύχη, καὶ αἱ καλλίτεροι πράξεις τοῦ μένουσιν ἀπαράδεκτοι ὡς ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν κακῶν πράξεών του, καὶ οὐδεὶς πιστεύει τὸν ψεύστην κἄν εἴπῃ ἀλήθειαν. Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Λαβασσέτος, ὅτι ὁ φύσει γλυκύς χαρακτήρ τῆς Κυρίας Σιλεκούρτ παραδόξως εἶχε μεταβληθῆ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεδίδετο εἰς ἄλλο, ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ, παρὰ εἰς τὸ ἀκατανόητον τελευταίον φέρισμόν μου.

— Ἄρχει, τῷ εἶπον, μὴ μὲ βρῶσιζῇ; κλειότερον, δὲν ἔχω ἀνάγκην δευτέρου δημίου, ὑπεραρκῶ ὁ ἴδιος. Ἄλλὰ, Κύριέ μου, σὰς θερμοπαρακαλῶ, ἐλθῆτε νὰ παρηγορήσετε τὴν Κυρίαν μου, εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης ὅπως εὐρίσκεται, ἢ ἀπουσία σας, αὐτὴν τὴν νύκτα, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ θανατηφόρος. — Ὁχι Λαβασσέτε, εἰς μάτην μ' ὀμιλῆς, μὲ περισσώτερον θάρρος θὰ ὑποστῶ νομίζω τὸ βλεμμα τοῦ Ἰψίου, παρὰ τὸ τῆς Ἐλίζας, ἃς ζητήσωμεν λοιπὸν ὄμοῦ, ἂν θέλῃς νὰ μὴ μ' ἐγκαταλήψῃς ἀκόμη. Ἐν καταφύγιον δι' αὐτὴν τὴν νύκτα· ἔχω νὰ γράψω τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν μου πρὸς τὴν σύζυγόν μου, τοῦ χρέους τούτου πληρωθέντος, τελειώσω καὶ ἐγώ. Ὁ Λαβασσέτος ἐπροσπύθησε νὰ μὲ ἀπαγάγῃ τοῦ βλεθρίου τούτου σκοποῦ, ὑπενθυμίζον μοι δι' ὁ Κύριος Βοδύγγης δὲν ἤθελεν ἀρροπήσει τοῦ νὰ στείλῃ κεφάλαια νέα ἐκ τοῦ Languedoc, ἀλλ' ἤμην πολὺ βυθισμένος εἰς τοὺς μαύρους στοχασμούς μου, καὶ εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς αυτοχειρισίας μου, ὥστε νὰ δώσω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του. Ἐπὶ τέλους εὐρήκαμεν εἰς τὴν ἑδδὸν τῶν στηλῶν (de Colonnes) μίαν αἰθουσαν μὲ ἕνα δωμάτιον ἔχον δύο κλινάς, ἀφ' οὗ δὲ ὁ Λαβασσέτος ἐπροπλήρωσε μίαν δεκαπενθημερίαν, ἤλθε ὑπὲρ τρία τις διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰς κλινὰς μας, καὶ παρ' αὐτῆς ἐμάθαμεν ὅτι εἰς τὰ παρκεύμενα δωμάτια κατὰ τὸν Ποιητὰ καὶ χαρτοπαίχται.

Τὸ ἐπόμενον κεφαλ. θέλει παρουσιάσῃ τὴν πρὸς τὴν ἐκθεσίαν τῶν νέων μεταβολῶν τὰς ὁποίας ὑπέστην. (ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

(Διήγημα φανταστικόν).

ὑπὸ ΛΕΟΝΤΟΣ ΛΕΣΣΕΥ.

—ο—

Ἰδοὺ ὁ χειμῶν, Φλαβία, ὁ ψυχρὸς χειμῶν μὲ τὸν μανθῶν σου, τὴν χιόνα· ἰδοὺ αὐτὸς μετὰ τινος ἡμέρας πρὸ τῶν θυρῶν μας· ἂς ἀνάψωμεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε πυρᾶν, ἐπειδὴ ἢ ἐπὶ τῶν τελευταίων φύλλων πίπτουσα ὁρῶσας εἶναι ψυχρὰ ὡς ὁ κούρταλλος· ὁ δὲ βορρᾶς μὴ ἀταῖα μεταξὺ τῶν ὠχρῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπάτε, ἂν θέλετε, τὴν ἀνοιξίαν καὶ τὸ καλοκαίριον, τὴν μὲν ἀνοιξίαν διότι ὑπόσχεται, τὸ δὲ καλοκαίριον διότι φέρει, ἐρευνᾶτε τὸ νεναρκωμένον κένιστρον τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ μὴ καταφρονῆτε τὸν χειμῶνα, τὸν παραχωροῦντα τερπιάς διασκεδάσεις ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν.

Ἐπειτα, τὸν χειμῶνα, ὡρτία κυρία, ἔχετε σύντροφον τὸ πῦρ, τὸ λαμπρότερον τῶν στοιχείων, τὸ πλησιάζον μᾶλλον τὸν ἔρωτα.

Ναι, τὸ πῦρ ἀπαρτίζει ὅλην κωνωνίαν, ἀληθῆ σύντροφον βρῦδασμοῦ. Ποτὲ δὲν ἐμείνατε σκεπτομένη πρὸ τῆς ἐστίας μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας; δὲν ἠτενίσσατε τοὺς βρῦδαιδεις ὀφθαλμούς σας ἐπὶ δύο ἡμικεκαυμένον σαυλῶν; δὲν εἶδτε ποτὲ τὸν περίχρυσον τοῦτον κόσμον τῶν ἀτόμων, ταρτατόμενον, κινούμενον, καὶ προσπαθοῦντα τὴν διαδοσιν αὐτοῦ, διὰ φωτεινῆς σποράς, ἢ, ὡς ἀστεροειδῆ βροχὴν, ἐπιβροχῆται ἐπὶ τῆς λευκοφαίου σκοποῦ τῆς ἐστίας; καὶ δὲν ἐρωτήσατε ποτὲ ὅποια ἐλκτικὴ δύναμις ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς σας προσηλωμένους ἐπὶ τῆς λαμπάδος τοῦ στοιχείου τούτου;

Οἱ φυσικοὶ, οἱ εἰδότες, οἱ λογογραφικώτεροι ἄνθρωποι, θὰ σὰς ἀποκριθῶν ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς μετὰ μείζονος εὐαρετικῆς ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ζωερῶν χρωμάτων, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔλκουσι περισσώτερον τὴν ὄρασιν

Δὲν εἰξεύρω ἂν ἔχουν δικαίον ἢ ἄδικον, ἀλλ' ἐγὼ ἐξέραν γνώμην ἔχω ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ἀντικειμένου. Νομίζω, καὶ μὴ μὲ ἐμπάξτετε, κρατήσατε τὸ σαρκαστικὸν μείδιμα ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων σας. Νομίζω ὅτι τὸ πῦρ εἶναι κατοικημένον. Ἐγὼ τίνας; Τὸ ἄγνωθόν. Οἱ κατοικοὶ του εἶναι πνεύματα, δαιμονες, φαντάσματα, ὅσα γεννηθέντα ἀπὸ τὴν μίξιν τοῦ ἀνέμου μετὰ τῆς φλογός; Δὲν εἰξεύρω ν' ἀποκριθῶ. Ἄλλ' ἢ ἄγνοιά μου αὕτη δὲ ἐξουθενίζει τὴν γνώμην μου.

Σημείωσε καλῶς, Φλαβία, ὅτι ἅπαντα τὰ στοιχεῖα ἔχουν τοὺς κατείκους των. Ὁ ἄθρ ἔχει τὰ πιτῆνὰ μὲ τὰ θεία ἄτματά των, τὰς χρυσαλλίδας μὲ τὰ ποικίλα χρώματά των, τὰς μελίσσας, αἰτινες ζητοῦσι τὸ μέλι εἰς τὰς κάρδιας τῶν βόθων. Τὸ ὕδωρ ἔχει τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτὸ ἔντομα,

τούς ζῶντας θησαυρούς, τούς μαργαρίτας, δηλ και τὰ κοράλια. Ἡ δὲ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἰδικῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐδημιούργησεν, ἔχει και αὐτὴ τὰ θαύματα τῆς.

Διατὶ λοιπόν τὸ πῦρ νὰ κριθῆ ἀνάξιον οἰκήσεως;

Ἄν, κταστέλλουσα τὴν μονότονον χασμωδῖαν τὴν προξενουσαν σας ἱστορικός ἀναμνήσεις, ἀνατρέξῃς διὰ τῆς διανοίας, αἰώνας τινὰς πρότερον, θὰ ἴδῃς τὸ πῦρ τοῦτο λατρευόμενον ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ εἰκοσι ὀνόματα και τὰ εἰκοσι διαφοροῦ λατρείας.

Και σημείωστε καλῶς, ὅτι μᾶς ἔμειναν ἔκτοτε εὐλαβείαι τις πρὸς τὸ εὐνοούμενόν μοι τοῦτο στοιχεῖον· ἐπειδὴ, ἂν και εἴθε ἰέρεια ἢ κόρη τοῦ Βεδά, ὅταν ἔχετε ἐπιθυμίαν νὰ δέσῃσιν νὰ ἀποτεινέτε εἰς τὴν μητέρα τῶν ἀγγέλων διὰ τὸν πτωχὸν τὸν κατέχοντα τὸ πνεῦμά σας, διὰ τὸν φίλον τὸν πληροῦντα τὴν καρδίαν σας, δὲν κάμνετε νὰ λάβῃ ἢ φλοξ ἐπὶ τῶν ἀρωματισμένων λαμπάδων τοῦ βωμοῦ τῆς Μαρίας;

Μὴ ἀμφιβάλῃς λοιπόν, Φλαβία, τὸ ὅτι ἡ πυρὶ εἶναι κατοικημένη, και ἐγὼ τὸ πιστεύω μετὰ μεγίστης πεποιθήσεως. Ἡ μονοξία εἶναι ψυχρά εἰς τὴν ψυχὴν, τοῦτο δὲ εἶναι εὐτύχημα νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐκεῖ . . . μετοξὺ δύο θρηισαλκίων πυρστυῶν, δύναται νὰ κατοικῶσι μικρὰ ὀλοχρῦσα ὄντα, ἄννα, ζῶσι και ἀποθήσκωσι πρὸ τῶν ποδῶν μου. Ἄλλως, γνωρίζω τὴν δεῖσιδαμονίαν ταύτην πιστευομένην ὑπὸ δύο ἐκλεκτῶν πνευμάτων.

Dickens, ἡ δόξα τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, μᾶς ἐμύνησε τὴν ἐπιβόητον τοῦ γρύλλου, νυκτερινοῦ ψήλου τῶν σπιθηρῶν, ὁ δὲ Κάρολος Νοδιέρως καὶ ὠκίσε τὸν Τρίλδου, φάντασμα με πτερά ἀγγέλου, κάτωθεν σιδηρᾶς πλακάς τῆς ἐστίας.

Ὡς πρὸς τοῦτο, ἐξεύρω ἱστορίαν ἀληθινήν, ἢ θέλω σὰς διηγηθῆ ἄλλα ἀναγνωσκουσα αὐτὴν, Φλαβία, τοποθετήσου μόνη ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας, φράζον τὴν θύραν σου, οὕτω δὲ χαύνας ἐρειθεμένη ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἀνακλίντρου σου, παράδασον, ἄνευ φόβου, τοὺς πόδας σου εἰς τὰ ἐρωτικά τῆς φλογὸς φιλήματα.

Πρὸ δέκα ἐτῶν κατώκειν εἰς τινὰ οἰκίαν τῆς ὁδοῦ ὁ Ἄδης· αἰ και παλαιῶ, εἶχε μολοντοῦτο ὑπερπρῶως διαφυλάξῃ, ὡς οἱ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπὶοῖται, τὰ τοῦ δεκάτου τρτου αἰῶνος ἀνάγλυφα μετὰ τῶν χαρακτῶν ἐξωστῆγων τῆς. Ἄλλ' οἱ τοῖχοι δυστυχῶς ἦσαν πλήρεις βραχάδων, τὰ δὲ σανδῶματα, κακῶς συντηροσμένα, ἄννα, ὡς εἰς τὴν καλύβην τοῦ Σαλτοβαδιδου, δίοδον εἰς τὸν ἀέμον, τὸν αἰεποτε ἐπιζητοῦντα ἀτυλον.

Ὅτι μὴ ἐρωήτης ἴσως, Φλαβία, διὰ τί ἤλην ὑπόχρεως νὰ κατοικῶ τοιοῦτον οἶκημα; Θεὸς μου! εἶχα ἰδῶ κρεμσπτόν κῆπον, τὸν ὅποιον καθεκῆσταν ἐπεσκεπτόντο τὰ πτηνὰ τὴν Λουξεμβούργου· ἀπέκτησα λοιπόν φίλους τοὺς ὁποίους ἐπρεπε νὰ ἀφήσω; ἤγαπησα τὴν γλῶσση με τὰς κακκίους και γαλανὰς ἀνοδοῖστας τῆς. . . . Και ἔπειτα . . . πρέπει νὰ τὸ εἶπω, ὑπῆρχε και ἕτερον τι, ὅπερ θὰ σοὶ γνωστοποῆσω.

Τὸν χειμῶνα δὲν εἶχα ἀνάγκην πυρός!

Ὅτι ὁ ψυχρὸς τοῦ χειμῶνος βορρᾶς, διὰ τῆς κλαυθμηρᾶς φωνῆς του, εὐρύζεν ἐξο, ὁ δὲ πάγος τὸν ἐξ ἀδαμάντων κοιορτόν του ἐπὶ τῶν θόλων τοῦ παραθύρου μου ἐβρίπτε, προπεργόμην, εἰς τὴν ἐδοσεμένην ἐστίαν μου, ἐξ ἧς ἤθανόμην, ὡς ἐκ θαύματος, ἤδειαν θερμότητα, ζωογονοῦσαν τὰ νεναρκωμένα μέλη μου.

Ἡ διήγησις τοῦτου διεσκεδάζε πολὺ τοὺς συμμαθητὰς μου.

Ἄβελ, με εἶπεν ἐσπέραν τινὰ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἐρχεσαι ἀπόψε εἰς τὴν Τραυδὴν Χιολέρην;

— Ὅχι, τοὺς ἀπεκρῆθη, δὲν θὰ ἐξέλθω, θὰ μείνω μόνος, ἐπειδὴ θὰ μελετήσω τὸ θέμα μου.

— Ὅταν λοιπόν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς Βιρίλλιος, εἰς τῶν καλλιτέρων φίλων μου, θέλωμεν νὰ πολεμήσωμεν τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας, ἐσὺ πάντοτε ἀπορεύγεις τὴν μάχην. Ἀλλὰ γνωρίζομεν τὴν τήθεννον, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας τὰ ὄπλα σου πίπτουσιν ἐκ τῶν χειρῶν σου, — εἶναι κεκρύφαλος ἐκ τριχάπτου με ταινίας χρώματος ὑακίνθου.

— Τί λέγεις, ἀνόητε;

— Λέγω, ὅτι εἰξεύρω.

— Και τί εἰξεύρον; ἀνέκραξαν αἱ συμμαθητὰί μου.

— Εἰξεύρω ὅτι ὁ φιλόσοφος Ἄβελ ἔλυσε τὸ δυσκολώτερον πρόβλημα, θερμαίνεται δηλαδὴ ἄνευ πυρός.

— Τοῦτο εἶναι ἐληθεῖς.

— Ἄλλ' εἰξεύρω ὡσαύτως ὅτι ὅπισθεν τῆς ἄνευ πυρός ταύτης ἐστίας, εὐρίσκειται ἄλλη, ἥ τις θερμαίνει τὴν πλάκα, τὴν προξενουσαν τὸ θαλπος.

— Διὰ νὰ εὕρῃς τὴν λύσιν ταύτην, Λεωνῆ, τοῦ εἶπα, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς τὰς γνώσεις τοῦ Καλλιόστρου, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι φυσικώτατον πρᾶγμα.

— Ἀλλὰ τὸ ὀλιγώτερον φυσικόν, εἶναι ἡ προσκόλλησις σου εἰς τὴν ἐστίαν ταύτην, ἐπρεπε λοιπόν νὰ γνωρίσω τὴν αἰτίαν. Πῶς; ἔνας εἰκοσαετῆς νομοδιδασκάλος δὲν ἴσταται ὡς κομμάτι ξύλου πρὸ τῆς ἐστίας!

— Λοιπόν, εὐφυῆ μου καρδιογνώστα, ἀφοῦ ἀνεζήτηστε, τί ἀνεκαλύψα;

— Ἐμαθα ὅτι ὁ κεκρύφαλος με τὰς ὑακινθίνους ταινίας ἐπεμελείτο τὴν συγκοινωνοῦσαν πυρᾶν με τὴν ἰδικὴν σου ἐστίαν, και ὅτι ποτε δάκτυλοι λευκοίτεροι και λεπτοφυσίτεροι δὲν ἐκράτησαν τὸ θεῖον.

— Πῶς, ἀνέκραξα ἐκπεπληγημένος, ὑπάρχει λοιπόν ἐκεῖ γυνή;

— Ναι, φιλόσοφέ μου, ὑπάρχει γυνή. — Νεία; — Μόλις δεκαοκτοετῆς, ἀναστήματος κομψοτάτου, με ὀφθαλμοὺς μελανὰς παμμεγέθεις και σκιπτικῶς, με κόμη ξανθὴν, ἐγγίζουσαν μέχρι γῆς, με πόδας παιδιοῦ, με λαίμδον κύκνου, με μειδίμα ἀγγέλου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν ὑπῶπιτεα ὅτι εἶχα τοιοῦτον εὐγενὴ γείτονα.

— Ψεύστα!

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν· καὶ δύναμαι νὰ ὀρκισθῶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐκείνου.

— Ναι, ἀνέκραξαν οἱ συμαθηταὶ μου, εἰς πῦρ τὸ ὅποιον δὲν ἔχεις.

Ὅταν ἀνεχώρησαν, Φλαβία, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίνου κατατιχόμενος ὑπὸ ἀκατανικήτου πάθους. Τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν γείτονά μου, δὲν τὴν ἐγνώριζα. . . ποτὲ δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ. . . καὶ ἀπερίσκεπτοί τινες λόγοι ἤρκεσαν νὰ μὲ καταστήσουν μελαγχολικόν. Ὠραία. . . ἦτον Ὠραία. . . ἡ χεὶρ τῆς λευκῆ. . . τὸ ἀνάστημά της θελητικόν, τὰ μαλλία της ξανθὰ, ἡγάπησα, ὡς τὸ εἰξεύρεις πάντοτε τὰς ξανθὰς.

Δύστηνος γυνὴ! ἐψιθύρισα, ὅτε αὐτὴ χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ, ἐρχεται εἰς βοήθειαν τῆς περιχαροῦς δυστυχίας μου. Ἡ λεπτοφυὴς χεὶρ τῆς ἀναπτει, πυρὰν πρὸς ἐμὲ τοσοῦτον ἀναγκαίαν, τὸ κοράλλινον στόμα τῆς φωσφᾶ κατὰ τῆς φλογός, τῆς ὁποίας ἡ θερμότης μὲ προσβάλλει. ὦ! ἄς ἦναι εὐτυχῆς καὶ εὐλογημένη ἡ ποιοῦσα τὴν εὐεργεσίαν ταύτην ἀγνωστῶς.

Καὶ τότε Φλαβία, θὰ μὲ πιστεύτης; παρεδόθη εἰς παντοίας ἰδιοτροπίας. Ἐγρονάτισα πρὸ τῆς ἐστίας, διὰ ν' ἀκούσω, . . . διὰ νὰ ἀκούσω τὴν πρόσθεξιν τῆς ἐσθῆτος τῆς, τὸν κράτειν τῶν βημάτων τῆς, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς.

Ἀλλοίμονον! ὁ τοῖχος ἦτον ἐνταυτῷ παχὺς καὶ θερμὸς. . . ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τι.

Ἐξήτησα ἔπειτα εἰς τὸν τοῖχον ἂν ὑπῆρχέ τις χαραδρα ὁπῆς, ὅπως δι' αὐτῆς δυνηθῶ ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν τῆς γείτονόσ μου. ὦ τῆς εὐτυχίας! μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις, εὗρον θυρίδα τὴν ὁποίαν ἐκρυπτεν ὁ τάπης· εἰς τὴν ὁπῆν τοῦ κλειθροῦ τῆς ὁ ἦχος ἦτο καθαρώτερος. Ἐκόλλησα λοιπὸν τὸ εὖς μου, ἐπιματῆσα τὴν ἀναπνοήν μου, ὡς ὁ καταδικασμένος, ὅστις προσπαθεῖ νὰ ὑπεκρύψῃ τὸν θάνατον.

Ὅχι! Φλαβία, γλυκεῖα καὶ καλὴ μου Φλαβία, εἶσαι γυνὴ, ὅθεν θὰ γνωρίζῃς τοὺς παλμούς ἐκείνους τῆς καρδίας, τὰς ἀδιελπίτους ἐπαναστάσεις τῆς καρδίας κατὰ τοῦ λογικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει μὲν τὸν θρόνον του εἰς τὸ κρᾶνιον μας, δὲν δύναται ὁμως μοναρχικῶς νὰ δεσπότῃ. Ἄφησε λοιπὸν νὰ σέ εἴπω τί ἐδοκίμασα κατὰ τὰ δέκα ἐκεῖνα λεπτὰ, πρὶν ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀνοήτως καὶ χωρὶς νὰ εἰξεύρω διατί, τὴν χάριν, νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν κατὰ πρώτην φοράν ἐσυλλογιζόμην.

Καὶ ἄρχας δὲν ἤκουσα τίποτε. . . τίποτε, εἰμὴ σιγὴν. . . ἔπειτα ὁμως ἐφάνη ὅτι ἐπεσέ τι, διότι τὸ σπινθηρὸν ἀντήχητε, βιβλίον τι ἀναμριβόλων, διότι ὁ ἦχος ὁμοίαζε τὸν τοῦ βιβλίου! Ἀνεγίνωσκε λοιπὸν! ἦτο λοιπὸν νοητικὴ ὅσταν καὶ φρόνιμος, ὅπως ἀποκαλύψεις γίνονται δι' ἐνός ἤχου εἰς ἐξημένην φαντασίαν! Ἐπειτα ἤκουσα ἀσθενῆ βήματα. . . μικρὰ βήματα νόστον ἐλαρρῶ, ὥστε μόλις τὸ εὖ· ἠδυνήθη νὰ τὰ ἀντιληθῇ. . . Ὁ τραλλὸς! τὰ ἠρίθμησα ὅπως

ὁ στρατιώτης τὶς πληγὰς του, ἡ δὲ φιλάργυρος τὰ πλεῦθη του. . . Μὲ δώδεκα βήματα περιήλθε ἤδη τὴν αἴθυσάν της! Τὴν ἤκουσα τότε νὰ καθίσῃ, ἔπειτα ἐπῆλθεν πυρσοκρότησίς τις. . . : ὡς ἡ τοῦ καιομένου νιτροῦ. . . . ἔπειτα κρᾶτος εἰσέδωον ῥιπτομένων εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ κατὰ τὴν σιγὴν ταύτην τὸ πᾶν ἦτον ἐν ἁρμονίᾳ, διότι τὰ καθὲν ἐπέλει ἐν τῇ ἐστίᾳ τὸ μέρος του· οἱ καθυγραὶ δηλ. ἐκ τοῦ βροχοῦ καίρου δαυλοὶ ἐβόμβουν ὡς οἱ τιμωρούμενοι ψυχαί, τὸ δὲ πῦρ αἰθοῦν εἰς τὴν καπνοδόχην δίδας καπνοῦ, ἐμειλῶδει ἠδυσθόγγως, οἱ δὲ σπιθῆρες, σπιλιπνοῖται: ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς δέσμης τῶν ξύλων, ἐξέφαιγον ὡς φθόγγοι ἐν ῥυθμῶ.

Καὶ πάραυτα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀλλοκότου ἁρμονίας ταύτης, τῆς φαντασιώδους, ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς ἰδίας ψάλλουσαν τὰς λέξεις ταύτας :

« Λαμπρὰ σπιθῆρ, τί θέλεις; φεύγων δὲ ποῦ πηγαινεις; πορεύεσαι μακρὰν τῆς γῆς, εἰς τοὺς αἰθέρας, διὰ ν' αὐξήτης τὸν κεραυνὸν καὶ τὰς ἀστράπας; Μήπως εἶσαι πτωχὴ ψυχὴ, ἥις ἀποθανοῦσα σ' ἐρρίψε μετὰ τοῦ σώματός του εἰς τὴν φλόγα ταύτην, ἡ εἶσαι τεμάχιον αἰωνιότητος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; εἰπέ μοι τότε, ἀναβαίνεις εἰς τὸν ἅγιον τόπον ἄγνος καὶ ὠρατός; — Εἶμαι, εἶπεν ὁ σπιθῆρ, καὶ γνωρίσον με, εἶμαι ὁ ἄλλοτε πιστός καὶ ἀγαπητός σου ἑραστής. Φεύγω τὸ φῶς τῆς διαμονῆς, διὰ νὰ ἴδω ἂν ἐμμεῖν ἐλκρινῆς ὁ ἔρωσ σου. »

Ὁ ἦχος, ὅστις συνῶδευε τὰς ποιητικὰς ταύτας λέξεις, ἦτο τονισμένος εἰς χρόνον βραδύ, ἀλλὰ τὸ ἀελεῖς τῆς νεάνιδος εἶπε περισσώτερον ἐπέτεινε τὸ θέλητρον τοῦ ἄτματος τούτου. Ἡ δὲ φωνὴ τῆς ψαλμωδοῦ εἰσέδυνε εἰς τὴν καρδίαν μου, ὡς ἂν πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐγνώρισε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγούσαν ὁδόν. Τὸ ἄσμα ἐψάλλετο εἰς ὑψηφώνιαν ἐξαισίτου ἠδύτητος, ἀνεκπράστου χάριτος.

Ἐπί τινα καιρὸν ἔμεινα ἀκίνητος, προσηλωμένος ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ὡς κεραυνωθεὶς ἀπὸ τὴν τότεν σεμνὴν καὶ ἐπαγωγὸν μελωδίαν, ἥτις, ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ γείτων μου ἐκτυσε νὰ ψάλλῃ, ἔμεινε ὁμως εἰσέτι ἑναυλος εἰς τὰ ὠτά μου.

Εἰς δὲ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης μου, ἂν καὶ ἦτο μεγίστη καταγιγίς εἰς τὰ ἔξω, ἂν καὶ τὸ κλίβανόν μου ἦτο ἐσθεσμένον, διεχέτο ὁμως ἀοράτως ἡδέϊα θερμότης.

Τέλος ἡ νύξ ἐπῆλθεν καὶ ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς μόλις ἄφινε νὰ διακρίνῃ τις μικροτάτους τινὰς ἀστέρας· τὰ πάντα περίε ἡμέμου.

Τότε ἤκουσα νὰ ἀντηχῶν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς οἱ δώδεκα τοῦ μεσονυκτίου κύβοι. Ἡ παῖς εἰς τὸν ἦχον τούτων ἠγέρθη, μετατόπισε νὰ ἐπιπλα, ἔθεσε ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἀντικείμενα, ἔπειτα μ' ἐφάνη ὅτι ἤκουσα ὀθώγην τινὰ συστρεφόμενην. . . .

« Εἶναι ἀρχὰ, διελογίσθη· ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῇ, ἐκδύεται. »

Καὶ πάραυτα μυρίαι τῆς φαντασίας μαγίαι παρυσιάσθησαν εἰς τὸ παραφρονεῖν πνεῦμά μου· καὶ

πρώτον στρογγύλος καὶ λευκὸς ὤμος δ' ἀπεκάλυφεν, ἔπειτα βραχιῶν δέρματος τοσοῦτον λεπτοῦ, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ρίον αἷμα. Οὕτω τὸ πνεῦμά μου ἦτο κάτοπτρον, ἐνθα ἀντανακλῶντο ἀοράτως τὰ κάλλη της.

Καὶ ἐνῶ οὕτως ἤμην βιβουθισμένος εἰς τὴν περιπαθῆ ταύτην ἔκστασιν, συγκεχυμένος ἤχος προσέβαλλε τὸ οὖς μου· ὁ ἤχος οὗτος, ὅστις ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθει, ὠμοίαζε τὸν τῆς χορδῆς ὑπὸ ἐσπευσμένης χειρὸς θιγομένης.

Ἡ νεῆλις ἔβλε τὸ στηθόδεσμόν της.

Πράφρων ὄπου ἤμην! θὰ ἐμόλυνα ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸ τόσον ἄγνόν αἰσθημα· θὰ συνέχουν τὸν αὐλον ἔρωτα μὲ τὴν ἀκράτητον ὄρμην τῶν αἰσθήσεων, ὅτε μοι ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ φύλακος ἀγγέλου μου καλύπτουσιν τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον ἤχον.

— Φίλε, μὲ εἶπεν, ὅπως ἡ ὄρασις, οὕτω καὶ ἡ ἀκοὴ ἔχει τὴν αἰδῶ της εἰς τὰς εὐαίσθητους φύσεις. Ἄν ἡ γυνὴ αὕτη σ' ἐνδιαφέρῃ, ἀρχισε, μανθάνων νὰ τὴν σέβῃσαι, ὅπως δυνήθῃς νὰ τὴν ἀγαπήσῃς βραδύτερον. Αὕτη νομίζει ὅτι εὐρίσκειται μόνη· μὴ μολύνῃς λοιπὸν τὴν ἄδολον ταύτην πίστιν της.

Τὸ φάσμα τοῦτο τὸ ὠμιλῆσάν με, ἦτον ὁ φύλαξ ἀγγελος ἡ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου; Δὲν εἰξίωρα. Ὅ,τι ὅμως καὶ ἂν ἦτο, ἀπεσύρθην τοῦ ἀποκρύφου διακράγματος διὰ νὰ μὴ ἀκούσω περιεσσότερον καὶ ἐπήγα πρὸς τὸ ἀνατιθεμένον διὰ τὴν προσευχὴν μέρος τῆς αἰθούσης μου.

Ἠρχισα νὰ προσεύχωμαι· ἀλλ' οἱμοι! ἡ δέησις αὕτη σκοπὸν δὲν εἶχε τὴν ἄρεσιν τῶν ἀμαρτιῶν μου, ποσῶς δὲν ἐσυλλογίζομην κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ψυχὴν μου· προσευχόμεν, διότι καὶ αὕτη ἐπραττε τὸ αὐτὸ, πεπεισμένος μάλιστα ὅτι καὶ τῶν δύο αἱ προσευχαὶ ὡς γινόμεναι κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἀνάμφβόλως θὰ ἐνοῦντο, ἀναβαθίνοισαι εἰς τὸν οὐράνιον θρόνον.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ περιέργειά μου, ζωηρῶς διεγερθεῖσα ἐκ τῶν συμβάντων, ἄτινα σοὶ περιέγραφα, Φλαβία, δὲν μὲ ἄφρηνεν ἤσυχον.

Ἐνθέρμως ἐπιθύμουν νὰ ἴδω ἐκείνην τὴν ὁποίαν μόνον ἤκουσα, ὅπως βεβιωθῶ τέλος ἂν τὸ συγκινεῖν με αἰσθημα εὖρη ἀνάλογον τρεφῆν εἰς τὴν γυναῖκα, ἧτις ἦν τὸ ἀντικείμενόν του.

Δυστυχῶς, ἡ ξινηθὴ μὲ τὰς ὑακινθίνους ταινίας ἐξήρχετο σπανίως· οἰκονόμος τις γηραιὰ ἐπήγαγε εἰς προμήθειαν τῶν τρῶν, καὶ πολλάκις μὴν παρήρθετο ὅλος χωρὶς νὰ τὴν ἴδω· οἱ γείτονες διαβάνουσιν τὴν θύραν τοῦ οἰκήματός της.

Ἀπεράστια τότε τὸ πᾶν νὰ κινήσω διὰ νὰ θαυμάσω τοὺς τόσον ποθητοὺς χαρακτήρας της, καὶ, ὠθούμενος ἀπὸ ἀκαταμάχητον θέλησιν, ἠτοίμαζα τὸ μέσον δι' οὗ νὰ τὴν ἴδω. Διὰ τοῦτο, μὲ ἐλικά τινα ἤρχισα νὰ ἀνοίγω θπὴν εἰς τὸ μεσότοιχον, τόσον μικρὰν, ὥστε νὰ δύναται νὰ διαφεύγῃ τὸν ἀδιάφορον ὀφθαλμόν, ἀλλὰ μεγίστην διὰ τὰ ἀπληστα βλέμματά μου.

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 118.)

Ἐτύρωπον τὸ ξύλον μὲ ἀνεκφραστον προφύλαξιν, ἐπειδὴ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἠδύνατο νὰ μὲ προδώσῃ καὶ οὕτω διὰ παντός νὰ ἀπολεσθεῖν αἱ ἐλπίδες μου.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἠοίχθη καὶ ἡ ἀόρατος θυρίς.

Ἄμα ἀπηλλαττόμην ἀπὸ τὰς ἀνυποφόρους ἐπισκέψεις, ἔκλειτα τὴν θύραν μου, ἐσθονα τὸν λύχνον μου, καὶ ἀκροποδητὶ προχωρῶν, ἐθετα τὸν ὀφθαλμόν μου ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ μεσοτοιχοῦ.

Εἶδα τέλος πάντων τὴν τότεν δεσποτικῶς κατέχουσαν τὸν νοῦν μου νέαν. Ποτὲ εὐώδεις ἄνθος δὲν ἔχει τόσην χάριν καὶ στυλνότητά· ποτὲ χερουβὶμ δὲν ἔλαβε τόσην ὠραιότητα καὶ τόσην ἐπαγωγὸν ἀφέλειαν.

Ἄρτηέ με, Φλαβία, νὰ σέ εἶπω πῶς ἦτο ἐνδεδυμένη· ἔφερε ἐβραζυμένην μὲν ἀπλούστατα πρασίνην ἐσθῆτα μὲ ἐρυθρὰς διαγραφὰς, ἀλλὰ μὲ τόσην χάριν, ὥστε ὠμοίαζε μὲ φύλλον μήκονος ἐν μέσῳ χλόης, τὰ ἀξιοθαύμαστα μαλλία της, ὄπου ἀντανακλῶντο αἱ ἐκ τῆς ἐστίας ἐξερχόμεναι ἀκτίνες, ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν κεχρυσωμένα, διαζῶμα δὲ μετὰξινον περιεζώνυε μέσῃν, τὴν ὁποίαν καὶ φέλλιον ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἠδύνατο νὰ περικλείσῃ.

Εἰς τὰ πλάγια ἐκάθητο εὐγενῆς τις νεανίας, ὑψηλὸς, ῥαδινός, μελαγγρὸς, ὠχρὸς, ἀλλ' ὠχρὸς ἔχων ἐρυθρὰ ἴχνη ἐπὶ τοῦ ἀλαδαστρίνου προσώπου του. Ἐκάθητο ἔμπροσθεν τῆς πυρᾶς ἐσκεμμένως, ἐνῶ ἡ κυρία τοῦ οἰκήματος τοῦτου ἐφάειτο νὰ τὸν καλύπτῃ μὲ βλέμμα πληρὲς στοργῆς.

Εἰς ἐραστῆς! εἶχε λοιπὸν ἐραστὴν νέον, ὠραῖον, οὐκινος τὴν καρδίαν ἠγάπα. Ἐκείνη τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα ἐρανταζόμεν ὡς τοῦ κρίνου τὰ ἄνθη λευκόν, εἶχεν ἐραστὴν! Βαρίως ἔπεσα τῆς κλίμακος τοῦ Ἰακώβ εἰς τῆς ἐπεριδομένης ἐπὶ τῆς διανοίας μου, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤρχισα νὰ βλέπω εἰς τὸ μέλλον ἔτι ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον εἰς φαντασιώδεις ἄγγελοι.

— Αἱ! εἶπον ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ ἀοράτου φεγγίτου, ἤμην πολὺ ἀνόητος, πράττων τόσα διὰ μίαν κοινὴν κόρην.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, ἤρχισα νὰ ἐργάζομαι, νὰ φυλλολογῶ μὲ δυσαρέσκιαν τὸν Διγῆστον μου. Μόλις ἀνέγνωσα τινὰς γραμμάς, ὅτε πάλιν ἡ καρδία μου ἤρχισε νὰ τὴν ἀθωῶνῃ. Εἶχεν ἐραστὴν! Ἄλλὰ ποῖα δεκαπενταετῆς νεῆλις εἰς ἀνώγειον κατοικοῦσα δὲν θὰ εἶχε τοιοῦτον; Ἄλλως, μὲ ποῖον δικαίωμα τὴν κατεδικάζα; Μὲ ὑπεσχέθητι; μὲ εἶδε ποτὲ; ἠδύνατο νὰ ὑποπιεύσῃ τὴν ζηλίαν ταύτην, τὴν ἄνευ σκοποῦ καὶ συγχωρησεως.

Ὀλίγον καὶ ὀλίγον, ὡς παιδίον βαρυνόμενον μακρὰν μνησικαχίαν, ἐπλησίασα εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἀνεπαισθήτως, χωρὶς καλῶς νὰ γνωρίζω διατί, ἤρχισα ἐκ νέου νὰ παρατηρῶ τὴν αἰθευσαν τῆς γειτονός μου.

Ὁ νέος εὐρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλ' ἡ νεῆλις ὀρθίτι, εἶχε κοσμήσει, ὡς ἀλαδίστηνον περι-

δέραιον, τὸν τράχηλον τοῦ μὲ τοὺς δύο βραχίονάς της.

» Διατί, Ἀλάριχε, ἔλεγες, νὰ ὀμιλῆς πάντοτε περὶ θανάτου;

— Διότι μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνός ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁχ! δὲν λέγω τοῦτο διὰ νὰ σὲ λυπήσω, τὸ βλέπεις· χωρὶς λόγον δὲν σπουδάζω τὴν ἰατρικὴν. Δὲν θὰ ἰδῶ πλέον, Σουλβία, ἀνθίζοντας τοὺς τόσους ἡγαπημένους σου ὑακίνθους· ἡ ζωὴ θέλει νὰ διαρῥῆξῃ τὸ φλεγόμενον στήθος μου, ἴσως ἄλλοι ὀφθαλμοὶ παρὰ οἱ ἰδικοί μου θὰ τοὺς ἰδοῦν.

— Σιώπα, εἶπεν ἡ νεῆνις· σιώπο, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἂν σὲ χάσω, τί θὰ γείνω; Θεὸ μου!

— Πρέπει, ἀγαπητέ μου ἄγγελε, νὰ συνειθίσῃς εἰς τὸν σκληρὸν τοῦτον συλλογισμόν. Ὁ ἄρισθῶμεν ἀθῶοι παντός ἐνόχου στοχασμοῦ, ὅπως ἤμεθα εἰς τὴν πρώτην μας συνάντησιν. Ὁ Θεός, ὅστις μὲ κράζει εἰς τὰς οὐρανίους σκηνάς, βλέπων τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἰπέλαυον πλησίον σου, ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ μοὶ διαφυλάξῃ τὴν ἀρρήτην ταύτην εὐτυχίαν.

Ἡ νεῆνις ὠλόλυξε, καὶ ἤκουσα τοὺς λυγμούς της νὰ ὑπερισχύουν σπασμωδικῶς τῆς φωνῆς τοῦ συντρόφου της. Τὴν στιγμὴν ταύτην, κώλυμά τι μὲ ἐμπόδισε νὰ βλέπω ὡς καὶ πρότερον εἰς τὴν ἀέθουσαν, ἐνόμισα ὅτι ἡ κόνις ἐπλήρωσε τὴν ὄπην, ὅχι δὲν ἦτο τοῦτο ἦταν τὰ ἰδιά μου δάκρυα, αἶμα ὡς βράνιδες βροχῆς πίπτοντα ἐθόλου τοὺς ὀφθαλμούς μου.

• Παρηγορήσου, ἐπανελάβην ὁ Ἀλάριχος, ὅταν τὸ σῶμα ἀποθάνει δὲν μᾶς μένει ἡ ψυχὴ; — Ναί, ἀλλὰ αὕτη πρὸς τὸν οὐρανὸν πορεύεται. — Καὶ ποῖος σὲ εἶπεν ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἔρχεται ἐνίοτε εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀγαπήσαντας αὐτὴν ἄλλοτε. — Δυστυχῆ φίλε, εἶπεν ἡ Σουλβία, ἀκόμη ἡ μανία σου! τὸ αἶμα τοῦ σπινθῆρος! — Ἄλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἀπίθανος μανία, ἐπανελάβην ὁ Ἀλάριχος, πολλαὶ ἀλήθειαι εὐρίσκονται κεκρυμμένοι εἰς τὰ συγγράμματα τῶν πρώτων φιλοσόφων. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ζωροάστρης ὠμίλησαν περὶ τῶν οὐρανίων πνευμάτων. Ὁ Τερτυλιανός, ὁ Ὀριγένης καὶ ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος ἐβεβαίωσαν τὴν ἐπισηφονίαν τῶν ψυχῶν. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὴν ἐπίκλησιν τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀμήρου. Ὁ Φιλόστρατος διηγεῖται τὴν ἐμφάνισιν τῆς σκιᾶς τοῦ Ἀχιλλεύου.

— Διατί δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ ὡς σὺ ἐπὶ τοῦ ἀνικειμένου τούτου; Ἄλλ' ὅχι, ἀγαθὲ μου φίλε, δὲν εἶμαι ὡς σὺ πεπεισμένος περὶ τῆς ὀσιότητος τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν πνευμάτων τῆς ἐστίας, ὡς τὰ ὀνομάζεις.

— Εἶναι τὸ ἀρχαιότερον σύστημα, ἐκάστη ἐστία εἶναι ζωϊκὴ καθέδρα πλήρης πλασματίων τοῦ Θεοῦ. Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι ἀνέγνωσα, καὶ ὅ,τι οὐ-

δαίς μέχρι τοῦδε ἀμφισβήτησε. Ἐκεῖ δὲ ὑπάρχει παρηγορὸς τις ἐλπίς, ἣν καὶ πιστεύω.

— Ἀλάριχε, εἶπε τότε ἡ εἰς ἀπεράντους συλλογισμούς βυθισθεῖσα Σουλβία, περισσώτερον εἶμαι πεπεισμένη εἰς τὰς θεωρίας τὰς εἰς τὸ ἄγνωστον πάθος ἀναγομένας, περισσώτερον φαντάζομαι ὅτι ζητεῖς νὰ μὲ πείσῃς περὶ τῶν πνευμάτων τοῦ μέλλοντος, ὅπως παρηγορήσῃς τὰς ἀδημονίας τοῦ παρόντος.

Ἐνόμισα ὅτι εἶδα τότε μεδίαιμα εὐτυχίας ζωογονοῦν τὴν μορφήν τοῦ νέου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐν ἔλαβι χώραν, ἡ νεῆνις δὲν τὸ παρατήρησε, διότι ἀπόλετο μὲ τάχος ἀστραπή.

» Ὁχ! σὲ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι σπουδαί, ἴσως ἀφηρημένοι, μὲ ἐδίδαξαν.

— Τῇ ἀληθείᾳ εἶπεν ἡ Φλαβία, ἡ ἀσθενὴς μου κεφαλή δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κρατήσῃ ἀπίστας τὰς ἀρχάς σου.

— Καὶ δὲν θὰ παραδεχθῇ τὴν ἀρχὴν μου, ἂν αὕτη μετὰ τὸν θάνατόν μου σοὶ βεβαιώσῃ ὅτι ζωὴ; — Ἀλλὰ θὰ βεβαιωθῶ; — Τίς εἰξέυρει. Πιστεύομεν ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν. — Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἡ ἐστία ἔχει πνεύματα; — Ἰσῶ. — Ἄ!... καὶ ἡ ἀπόδειξις; — Ὅτι ζηλεύω τὰς λάμπεις τῆς αἵτινες φαίνονται ἐνίοτε ὅτι ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς των προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὠραιότητός σου. — ὦ! εἰς τοῦτο δὲν πρέπει τις νὰ ἐκπλήττεται, εἶσαι δι' ὅλα ζηλότυπος.

— Ναί, τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλάριχος μὲ περιφλεγῆ ἔρωτα, εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὸ βλέμμα ὅπερ ἀπαντᾷ τὸ ἐδικόν σου, ζηλότυπος διὰ τὸ παιδίον ὅπερ θεωρεῖς; ζηλότυπος διὰ τὸ κάτοπιον τὸ ὅποιον ἀντανακλᾷ τοὺς χαρακτῆράς σου, ζηλότυπος διὰ τὸ ἄνθος τὸ μαραινόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους σου, ζηλότυπος τέλος καὶ διὰ τὰ περικυκλωθέντα σὲ ἐμψυχα καὶ ἄψυχα. Καί, σιάσου, παρατήρησε ἕως ποῦ ἐκτείνεται ἡ ζηλία μου, τὸ κρῖνον σου ἐσβέσθη, καταβληθὲν ἀπὸ τὰς ὥρας, αἵτινες διηλθον, ἡ ἐστία δὲν ἔχει πλέον θερμότητα, δὲν μᾶς μένει λοιπὸν εἰς ταύτην παρὰ ἐλαχίστη τις φλόξ ἥτις ἀντανακλᾷ τὴν σκιάν σου ἐπὶ τῶν παραπιστασμάτων τῆς παρθενικῆς κλῆνης σου.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές.

— Λοιπὸν, εἶπε μὲ εὐθυμον μελαγχολίαν ὁ Ἀλάριχος, σβύνων τὸ καϊόμενον ξύλον, καταστρεφὼν τὸ ἀδιάκριτον τοῦτο φῶς, ἐπειδὴ καὶ τὴν σκιάν σου ζηλεύω.

Ὅτι ὡς ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνὴν, τὴν ὁποίαν σοὶ διηγῆθην, πικρὰς σκέψεις ἤρχισα νὰ κάμνω περὶ τοῦ πεπρωμένου μου. Ἐνόησα πλέον ὅτι κωμῖαν ἐλπίδα δὲν εἶχα, διότι ἔπρεπε νὰ πολεμήσω πρὸς φαντασιώδη ἔρωτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὀκτώ τούτων ἡμερῶν, ἔμαθον ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ὀνομάζεται Ἀλάριχος Δεβίλλιος, ὅτι ἐμπαθῶς ἐσπούδαζε τὴν ἰατρικὴν, καὶ ὅτι μὲ τὴν τιμὴν τῶν πρώτων βιβλίων του, αἶμα ἐπωλήθησαν ὀλίγον περισσώτερον ἀπὸ

τὸν ἀπλοῦν χάριν, ἐβόηθη τὴν ἐντιμον ἀθλιότητα τῆς κατεχούσης τὴν καρδίαν τοῦ νέας.

Περὶ τὰ τέλη τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἕκτακτόν τι, Φλαβία, συνέθη ἐντὸς τοῦ ἀνώγαίου, καὶ πρέπει νὰ σοὶ τὸ διακοινώσω. Ὁ Ἀλάριχος, οὕτινος τὰς ἀκαταπαύστως ἐξασθενούσας δυνάμεις ἀντέκρουεν ὁ παρήγορός του ἄγγελος, μὲ γλυκὰ μειδιάματα, αἶφνης ἔπεσεν εἰς λιποθυμίαν, ἥτις μὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπέθανε· τὸ βλέμμα του κατέστη πελιδνόν, οἱ βραχίονές του ἐχαυνώθησαν, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἐκλίεν ἀφυχος ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦ στήθους.

Ἡ νεᾶνις τότε ὤρμησε εἰς τὰ παράθυρα προσκαλοῦσα διὰ τῆς φωνῆς τῆς εἰς βοήθειαν τοὺς γείτονας· ἐρρίφθη ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν κλίμακά μου καὶ ἀναμιχθεὶς μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικισιῶν, ἐπάτησα τὸ κατώφλιον τῆς κατοικίας ταύτης, ἥτις δι' ἐμὲ ἦτον ὁ παράδεισος.

Ὡ, τὸ ἀνώγαίον τοῦτο Φλαβία, τὸ ἀθλιότατον εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐβρου θελήτηρων. Εἰς τοῦτο ἐκείνη ἐκατοίκει, εἰς τοῦτο ἐκοιμᾶτο, κεχωρισμένη ἀπ' ἐμὲ δι' ἐνὸς μεσοτόχου. Ὀνειροπόλησα τὴν ἐστίαν ἥς τὰ ἀγαθοποιὰ καύματα καθίσταν τὸ καταφύγιόν μου εὐκατοίχητον, καὶ ἥτις, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἐρρίπτη ὠχρὰ ἀπαυγίσματα ἐπὶ τῆς τρομιερᾶς ταύτης σκηνῆς.

Ἰατρός τις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πλήθους, καὶ ἐπλησίασε τὸν νέον, οὕτινος ἐπελήφθη τὸν σφυγμόν.

— Εἶναι σύζυγός σας; ἐρώτησε τὴν Σουλβίαν.

— Ὅχι, κύριε ἀπεκρίθη ἐρυθριῶσα. Εἶναι λοιπὸν ἀδελφός σας;

Εἰς τὰς παρελάς τῆς νεάνιδος, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀπεικονίσθησαν τὰ ῥόδα τῆς ἀνοξείως. Ἐχαμήλωσε μέχρι γῆς τοῦ ἀγγελικοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς καὶ εἶπε:

— Μήτε ἀδελφός μου εἶναι. — Συγχωρήσατε τὰς ἐρωτήσεις μου, κυρία, ἐπειδὴ προσπαθῶ διὰ τούτων νὰ προῖδω μὴ αἰσθητὰ τι καθήκοντος ἀντιπαχθῆ εἰς ὅ,τι κρίνω ἀπαραίτητον. — Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ἐκείνη, τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω; — Ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκειται εἰς ταιαύτην ἀδυναμίαν, ὥστε θὰ ἦναι κινδυνώδης νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸν οἶκόν του. Θὰ χρειασθῆ λοιπὸν διὰ τινὰς ἡμέρας νὰ κατέχη τὴν κλίνην ταύτην· εὐτυχεῖς δὲ θὰ λογισθῶμεν ἂν διὰ τῶν προσπαθειῶν μας δυνηθῶμεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ζωὴν του.

(ἀκολουθεῖ).

ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἰς Αἴγιναν, Πόρον καὶ Τροϊζινίαν.

(Ἐκ τῶν σημειώσεων Ἑλληνος περιηγητοῦ).

Τῷ φίλῳ μοι Νικολάῳ Σ.

—ο—

Ἀποπλέοντος πολεμικοῦ πλοίου δι' Αἴγιναν καὶ Πόρον, ἔδραξα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα προσκυνήσω τὰ εἱερίτια τοῦ ναοῦ τοῦ Πανελληνίου Διὸς. Τὸ ἐσπέρας τῆς 11 Φεβρουαρίου ἐπεβιάσθην μετὰ τινων ἄλλων, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι μέλλομεν ν' ἀποπλεύσωμεν πάραυτα· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀνεβλήθη ἡ ἀπόπλευσις διὰ τὴν ἐπαύριον. Διῆγον ὅθεν ἐλόκληρον νύκτα στρατιωτικῶς ἐξηπλωμένοι δηλ. ἐπὶ σανίδος καὶ προσκεφάλαιον ἔχων τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον μου. A la guerre comme à la guerre. Τὴν πρωτὴν τῆς 12 ἀπεπλεύσαμεν καὶ περὶ τὴν 7 ὥραν καὶ 4 [2 Π. Μ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐξετύλιτε τὰ κάλλη αὐτῆς ἐνώπιον ἡμῶν.

Ἡ πρώτη ἔδρα τοῦ Κυβερνήτου διασώζει ἴχνη τῆς προσκαίρου ὑπεροχῆς τῆς καθορωμένη ἀπὸ τῆς θαλάσσης, παρουσιάζει πρόσοφιν μεγαλοπόλεως, ἅμα ὁμως ἀναβῆς ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἡ καρδία σου περιστέλλεται ἀπὸ θάαν πόλεως καταδουλομένης ὀσημέραι. . . Διέρχεται τὰς ἀμόρφους σιωπηλὰς διεξόδους τῆς καὶ προσκρούεις εἰς εἱερίτια οἰκιῶν· δὲν ἀκούεις παρὰ τὴν φωνὴν ἀλέκτορος ἢ τὴν ὕλακὴν πελωρίου κυνός. . . Μόλις ποῦ καὶ ποῦ γυναικεῖα κεφαλὴ προκύπτει εἰς σεσαθρωμένον παράθυρον ἐλκυομένη ἀπὸ περιέργειας. Δύω παντοπωλεῖα, εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ καφεπωλεῖα τῆς πόλεως, καὶ κέντρον συναντήσεως τῶν 4,500 κατοίκων τῆς. Ἡ προκυμαία κτισθεῖσα ἐπὶ Καποδιστρίου διασώζεται σῶα· τὸ ὄρφανοτροφεῖον, ἐπίσης καθίδρυμα τοῦ Κυβερνήτου, κολοσσαῖον οἰκοδόμημα, διαθρέφει τότε μυριάς λιμοκτονοῦσας οἰκογενεῖας, ἐγκαταλειμμένον πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῶν στοιχείων, εἱρεπύεται.

Ἡ Αἴγινα ὡς πᾶσα παραθαλάσσιος Ἑλληνικὴ πόλις, ἔχει ναυπηγεῖον· ἀλλὰ τί ἔγινε τὸ ναυτικὸν τῆς λήμης τοῦ Πειραιῶς; . . . ὡς τὴν ὠνόμαζον εἰ Ἀθηναῖσι.

Ἐνὸς ἐσκόπευον νὰ ὑπάγω εἰς τὰ εἱερίτια τοῦ ναοῦ τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀθηνᾶς, φίλος τις μὲ προέτρψε νὰ προχωρήσωμεν μέχρι Πόρου· ἐνδοῦς εἰς τὰς πρότροπὰς του, ἐπεβιάσθην αὐτὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ περὶ τὴν 9 καὶ 4 [2 ἐπλέομεν εἰς Πόρον. Ὁ ὄρανός ἦτον αἰθριώτατος, ἡ θάλασσα γαληνιαία, ἡ θερμοκρασία μετρία· μὲ τοιοῦτον εὐδῖον καιρὸν ὁ πλοῦς τοῦ Αἰγαίου πελάγους καθίσταται τερπνότατος, εἶναι πλοῦς ἡρέμου ποταμοῦ· προσπελάζει συνεχῶς ἀκτὰς νήσων καὶ νησοῦδρων.

Περὶ μεσημβρίαν ἤμην εἰς Πόρον, ἀποβάς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὅπου κατὰ πρώτον ἀπέβη ὁ Κυβερνήτης, καὶ ἐφ' ἧς σήμερον ἀνυψοῦται πενυχρὰ μαρμάρινος στήλη πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἀποβατηρίων.